

DE BELGEN IN ONS LAND.
Groep van onderwijzers die les geven in het Belgisch Interneeringskamp te Zeist. In 't midden zittend de heer Buysse uit Brussel, directeur van de gezamenlijke scholen. (*foto Coerdès en Smeets).*

en dat het beest in 't geheel niet gesproken had. Zoo iets was trouwens ook onmogelijk . . . . . Er werd gescheld, drie maal werd er heel nijdig op de electrische bel gedrukt en nog eens toen ik op weg was naar de deur. Ik deed open en een vreemdsoortig mannetje stond voor mij....

De man had een eivormig hoofd, zijn puntige kruin was onbedekt en geheel kaal, alleen rond den schedel was een rand lang haar, dat zoo vuil was dat er de oorspronkelijke kleur niet meer van te onderscheiden viel. Zijn gezicht had veel overeenkomst met een pas beploegd land, zóo veel rimpels waren er op. Op zijn neus, die veel te lang was voor zijn smal gezicht, droeg hij een bril met groote ronde blauwe glazen, waarachter zijn oogen vreemd glansden. Zijn lichaam was ook niet in evenredigheid met zijn hoofd, het was veel te klein, terwijl zijn armen te lang en zijn beenen te kort waren. Zijn kleeding was haveloos en beslist vies.

„Ik ben professor Walker van Mariahof . . Ik ben een experiment kwijt" zeide de man heel snel met hooge, harde, eentonige stem.

Laat ik u even zeggen wat Mariahof is, voor ik verder vertel. Mariahof is een landhuis, dat drie kwartier loopen van mijn villa afstaat en waarvan de zonderlingste verhalen in omloop zijn. Dit komt hoofdzakelijk, omdat het huis achter hoog geboomte ligt en de boomen bovendien nog omringd zijn door een zeer hoogen muur ; terwijl geen der menschen uit den omtrek ooit iemand uit of in Mariahof heeft zien gaan. Dit is alles wat ik van het landhuis wist op het oogenblik dat ik met den bewoner ervan in kennis kwam.

„Zoo", snauwde ik de onsympathieke verschijning toe, „ik heb met jouw experiment niets te maken."

Professor Walker scheen door mijn antwoord geïrriteerd te zijn en streek met zijn groezelige handen voortdurend door zijn weinige haren terwijl hij antwoordde : „Maar 't is hier, want volgens de logica der psychische eigenschappen van 't huisdier moet m'n experiment hier zijn, daar jouw huis't dichtst bij Mariahof gelegen is !"

Er ging mij een licht op. Van de geleerde phrase had ik alleen begrepen, dat hij een huisdier zocht en daar een kat onder deze categorie van dieren gerekend wordt, zou het niet onwaarschijnlijk zijn dat hij m'n spookkat met zijn experiment bedoelde.

„Zoek je een kat?"

De professor lachte en schudde zijn vreemden kop snel op en neer.

„Kom dan maar binnen . . . !" Ik besloot voorloopig niet tegen hem te zeggen dat het beest dood was ; ik wilde eerst het mijne er van weten. Met een verfijnde wreedheid genoot ik van het vooruitzicht hoe de kerel zou schrikken als ik hem zeide dat zijn experiment niet meer leefde, want hij moest een groote waarde aan de kat hechten, daar hij, toen ik hem binnenliet, onmiddellijk zeer geagiteerd begon te roepen „Minka, Minka".

„Zeg, ga eerst wat in de zijkamer zitten om uit te rusten. Je zal wel moe zijn . . ."

Ongaarne ging hij zitten en rusteloos keek hij langs den grond. Opeens voegde hij me toe: „Zeg, jij hebt krabben op je gezicht ! zeker van Minka." Toen begon hij te lachen als een idioot. „Ja — het dier liep in den regen en toen ik het wilde oppakken heeft 't mij gekrabd".

„Zeer merkwaardig ; even opteekenen," merkte de professor op, terwijl hij een smerig schrijfboekje uit zijn zak haalde en iets opschreef ; „'t is beslist nog een gebrek, dat voldoende demonstreert dat de weefsels van dieren- en menschenhersenen niet sympathiseeren . . . . Die storing moet ik weg maken . . ."

Hij vertelde mij nog een hoop geleerdheid op een toon van groote zelfingenomenheid. Aanvankelijk dacht ik er niet veel bij na, maar later begon ik van dien vent te walgen, waarvan ik echter nog niets liet merken toen ik hem hem in de rede viel:

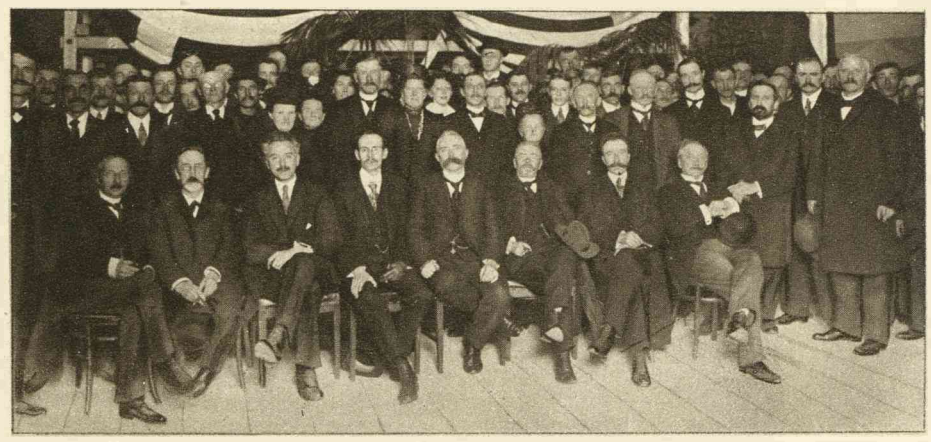
„Je Minka spreekt tòch, dat is al een groot resultaat."

„Ja . . . Ja. Mijn experiment kan met enkele woorden zijn wenschen en emoties zeggen ... Maar nu je 't toch weet, wil ik je zeggen, dat jij de eenige gelukkige sterveling bent, die het resultaat van mijn dertigjarige studie gezien hebt . . . Dertig jaar heb ik er naar gestreefd om dieren met een menschelijk denkvermogen te begieten. In breede trekken zal ik je m'n creatie beschrijven, détails laat ik achterwege, je zult ze toch niet snappen . . . . Kijk, het is zóó gegaan: toen Minka een paar dagen oud was, nam ik het dier mede naar het ziekenhuis, waar juist een landlooper gestorven was aan een verwonding . . . . Ik nam een klein deel van de hersenen van den „gezonden" doode en bracht dat met behulp van electriciteit in functie. Den schedel van de kat opende ik en nam er een even groot volume uit, plaatste de menschelijke hersenen in de vrij gekomen ruimte en sloot den schedel weer. Nu bracht ik een fusie in de functie van beide weefsels tot stand en kreeg het resultaat dat zich naast het dierlijk instinct ook menschelijke gedachte formeerde. Ik moet het zóó ver krijgen dat . . ."

Gedurende dat walgelijke verhaal, zat de kerel zoo zelfvoldaan en arrogant te lachen, dat ik mijn woede niet meer meester kon blijven en hem in zijn kraag pakte, naar de kamer sleurde waar de doode kat lag en terwijl ik zijn kop op 't cadaver drukte, schreeuwde ik: „Daar ligt je experiment — Ik heb het dood geslagen, monster !"

Den kerel liet ik los, hij trilde over al zijn leden, toen hij de doode kat opraapte. Verwilderd staarde de professor mij een oogenblik aan, en gilde toen: „Jij hebt al mijn arbeid van dertig jaar ineens ongedaan gemaakt .... Dat heb jij gedaan . . . . !"

„En jij, monsterachtige geleerde, hebt in één nacht m'n haar wit laten worden en van een oer-gezonden kerel een zenuwlijder gemaakt... En ruk nou uit, verachtelijk individu . . . ."

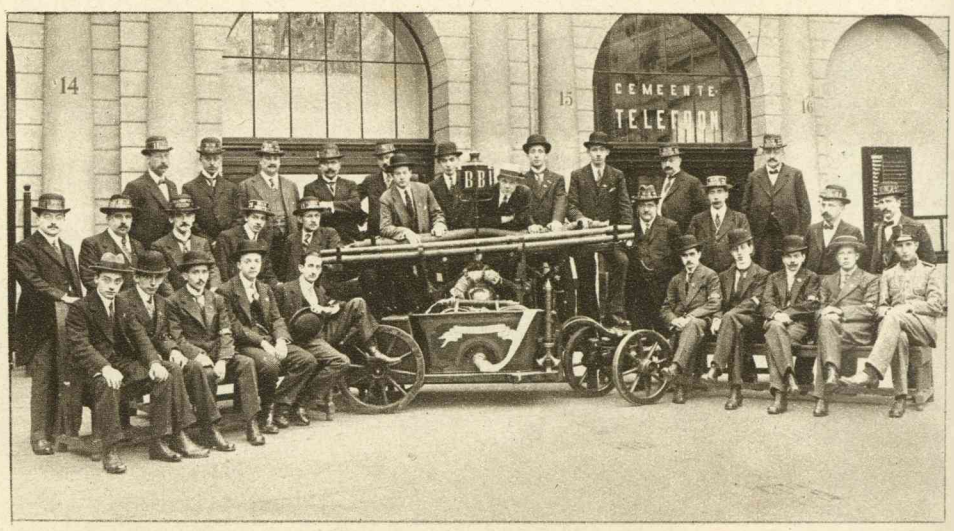
DE GASFABRIEK TE ZAANDAM.
In tegenwoordigheid van het dagelijksch bestuur der gemeente, de commissie voor de bedrijven, de ambtenaren, werklieden en een groot aantal genoodigden is Vrijdag 1 October te Zaandam op eenigszins feestelijke wijze het feit herdacht, dat deze gemeente de aldaar bestaande gasfabriek in eigen exploitatie heeft genomen. (*V.F.B.*)

EEN AFSCHEID.
De heer H. Harms (x), die den leden van het Amsterdamsche brandweercorps gedurende 23 jaar les gaf in de verschillende vakken van het lager onderwijs, heeft met ingang van 1 October den dienst der gemeente Amsterdam verlaten. Bij zijn vertrek werd hij door den commandant der brandwacht op hartelijke wijze toegesproken. (*V.F.B.*)

BURGEMEESTERS EN SECRETARISSEN IN ZUID-HOLLAND.
Onder voorzitterschap van den heer A. R. Zimmerman (x), burgemeester der gemeente Rotterdam, vergaderde Zaterdag 2 October in het sociëteitsgebouw der Rotterdamsche diergaarde de Provinciale Vereeniging van burgemeesters en secretarissen in Zuid-Holland. Hierboven een groep der vergaderden. (*V.F.B.*)

EEN 25-JARIG JUBILEUM. (*V.F.B.*)
De onderlinge Brandweerclub te Rotterdam herdacht verleden week onder vele blijken van belangstelling van de zijde der Rotterdamsche burgerij den dag waarop zij voor 25 jaar werd opgericht.